

ство от брата им Филип и понеже бе владяла тия земи ~~14~~ години, сега отказваше да му ги върне. За да не се пролива кръв, тя прибегнала до арбитража на фландърската графиня. Жана разрешила въпроса като дала Намур на Бодуен, с условие: той да плати на сестра си седем хиляди ливри...

- А от къде ще вземе Бодуен тия ливри? - попита насмешливо великият логотет, който стоеше изправен от дясната му страна.

- Нали в Англия са му обещали пари... - отвърна протосеваст Приязд. - Той младеж не си дава много зор... - каза протовестияр Милен - дорде му съберат парите от Англия, та да ги даде на Маргарита, да да освободи Намур, на Жан дьо Бриен в Константиновград ще му падне дамба...

Мъжете поклатиха глава.

- Дяволът да му е на помощ! - се изсемя Приязд.

- А сега да видим и четвъртия гончия... - каза самодържецът и лицето му стана изведнаж строго.

Кастрофилактът на крепостта Демничик съобщаваше, че в земите отвъд Истъра се трупали големи тълпи узи, които със жените и децата си бягали от монголите. Дивите татари били стигнали вече до границите на Кумания.

Октай опустошаваше заедно с ордите на брата си Тули земите на Китай, като бе изпратил десет свои вожда да завладяват Кавказ, Грузия и Армения. Като огромен облак скакалци варварите бяха нахлули в тия плодни и богати страни, оставяйки зад себе си само пустош и разорение. Георгийската кралица Рузудван едва се бе спасила в едно непристъпно кале из планините. Жителите оставяха дом и имоти и се криеха по гори и пещери.

Това бе истинската опасност. Защото бе непозната и никой не знаеше до къде може да стигне.

Петият гончия бе от Охридския архиепископ, който се оплакваше, че някои ромейски свещеници се опитвали да четат в църквите на български села по ромейски. Очевидно това било вследствие тайните